

РЕШЕНИЕ

№ 41079

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6197** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК и е в стадии след обезсилване на Решение на АССГ от страна на ВАС на РБ и връщането му за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Образувано е по жалба на Ц. В. К. от [населено място] срещу Отказ рег. № 328600-48635/23.07.2024 година на Директор Главна дирекция“Национална полиция“ [населено място], с която последният уведомил оспорващият, че не са настъпили промени във фактите и обстоятелствата, визирани в Заповед № 3286Р-2436/10.07.2024 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Иска се неговата отмяна и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-Ц. В. К. редовно и своевременно призован, се явява и поддържа жалбата на заявените основания. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Ответникът по оспорването- Директор Главна дирекция“ Национална полиция“ [населено място] редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Р., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 81213-267/10.03.2015 година Министър на вътрешните работи оправомощил директора и заместник-директорите на Главна дирекция “Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Със Заповед № 3286р—2436/10.07.2023 година на Директор ГД“НП“ е отказано снемането на полицейска регистрация № 13123/24.02.2015 по описа на 03 РУ при СДВР, извършена на Ц. В. К. . Тази заповед не е обжалвана от страна на К. и влязла в сила.

На 11.06.2024 година оспорващият депозирал Заявление за снемане на полицейската му регистрация.

На 23.07.2024 година ответникът по оспорването с Писмо, рег. № 328600-48635 уведомил оспорващият, че уведомлението следва да се счита за отговор на ГД“НП“ по Заявление, вх .№ 328605-11.06.2024 година по описа на ГД“НП“.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, че лицето издало Заповедта е заемало длъжността-Директор Главна дирекция“ Национална полиция“ към датата на издаване на отказа/Уведомлението/

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

Оспореният Отказ/ Уведомление/ от 23.07.2024 година на Директор Главна Дирекция“ Национална полиция“- Комисар,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Следва да бъде посочено, че за вида и характера на един административен акт се съди не от неговото наименование, а от вида и характера на правните последици които предизвиква.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган- това е Директор Главна дирекция“ Национална полиция“,на когото изрично по силата на чл.68,ал.6 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за снемане на полицейска регистрация въз основа на писмено упълномощаване на администратора на лични данни/ Министър на вътрешните работи, на когото изрично последният с нарочна Заповед от 10.03.2015 година е предоставил правото на Директор и Заместник-директорите на ГД“НП“ да издават заповеди за снемане или отказ от полицейска регистрация/ Полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания. Това право е доразвито и залегнало и в разпоредбата на чл.21 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, съгласно която полицейската регистрация се сема или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето А. И. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността Директор ГД“НП“ и е бил оправомощен с нарочна Заповед на Министъра на вътрешните работи да издава заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Следва да бъде отбелязано, че правото на Директор ГД“ НП“ е делегирано от страна на Министъра на вътрешните работи и то при изрично предвидена в закона възможност за делегиране на правомощия. Настоящият

съдебен състав намира за уместно да посочи, че делегирането представлява възможност, предвидена в закона временно - за определен случай или период от време съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия/ в това число и на административно- наказателни/, се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия , актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани.

Но при издаване на отказа не са спазени изискванията за форма и Отказът е вътрешно противоречив.

От една страна, ответникът по оспорването е приел, че при проверката по искането е установено, че не са налице промени във фактите и обстоятелствата, визирани в Заповед № 3286р —2436/10.07.2023 година, след това случаят попада в хипотезата на чл.27,ал.2,т.1 АПК, а след това настоящото Уведомление следва да се счита за отговор на ГД“НП“ по неговото Заявление от 11.06.2024 година.

Административният орган ако е приел, че не са налице основания за снемане на полицейската регистрация по подаденото заявление е следвало да издаде Заповед за отказ за снемане на полицейска регистрация, така както повелява нормата на закона. Ако обаче е приел, че е налице хипотезата на чл.27,ал.2 ,т.1 от АПК, то е следвало да издаде съответен акт/ не заповед/ и да остави искането без разглеждане като процесуално недопустимо, нещо което не е направено в Уведомлението / имащо характер на Отказ. Нещо повече,твърдението на процесуалния представител на ответника по оспорването, че органът е оставил искането без разглеждане е неоснователно, защото в Уведомителното писмо липсва разпоредителна част, която да сочи на оставяне на искането без разглеждане, и посочените правни разпоредби не могат да заместят неясната воля на органа, който го е издал.

В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 4 ОТ 02.07.2025 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 7/2020 Г., ОСС НА ВАС, I И II КОЛЕГИЯ е посочено , че в разпоредбата на чл. 27, ал. 2, т. 1 и 2 АПК са установени отрицателните процесуални предпоставки за допустимост на искането за образуване на административно производство, а в т. 3 - 6 на същата разпоредба - положителните. В чл. 29 АПК са посочени изискванията за форма и съдържание на искането, а в чл. 30, ал. 1 и 2 АПК са предвидени правните последици от неотстраняването в срок на недостатъци на искането. При наличието на отрицателни процесуални предпоставки или липсата на положителни такива по чл. 27, ал.2 АПК, респективно неотстраняване в срок недостатъците на искането, на основание чл. 30 АПК, административното производство се прекратява. Като резултат административният орган отказва да разгледа искането за издаване на индивидуален административен акт, срещу което е предвидена бързата и ефективна защита по Глава десета, Раздел IV АПК "Обжалване на отказ за разглеждане на искане за издаване на административен акт", чл. 197 - чл. 202 АПК. Съдът дължи отговор на въпроса дали е законосъобразен изводът на административния орган, че искането, с което е сезиран, е нередовно или съответно недопустимо. В мотивите на Тълкувателно решение №

2 от 24.03.2021 г. по тълкувателно дело № 10/2019 г. на Общо събрание на колегиите на Върховния административен съд е прието, че производството по Раздел IV, Глава X от АПК е обособено в самостоятелен раздел, извън останалите три раздела на производствата пред съд и няма разпоредба, която да препраща към предходните раздели за неуредените въпроси, защото касае единствено и само оспорването срещу изричен отказ да се разгледа искане за издаване на административен акт. Правото на административно производство е преобразуващо субективно право, а съществуването му е предмет на проверката по реда чл. 197 и сл. АПК. При наличие на процесуалните предпоставки (неизчерпателно посочени в чл. 27, ал. 2 АПК), органът е длъжен да се произнесе по съществуването на искането за издаване на административен акт, т.е. по неговата основателност, като издаде искания акт или откаже издаването му. Правото на административно производство съществува, независимо дали съществува правото за издаване на искания акт.

На следващо място, в Отказа е посочено, че уведомлението следва да се счита за отговор по подаденото заявление и по този начин волята на органа е изключително неясна и не може да се установи какъв акт е издал органът, а от там и до неяснота относно начина на защита на лицето и по кой ред да осъществи тази защита. Всичко това води до извод, че Отказът е незаконосъобразен, което предполага отмяната му и предвид естеството на спора, непозволяващо разрешаването му от страна на съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа за ново произнасяне, при което следва да се разгледа подаденото искане и да се произнесе органът по него с акт, който е конкретен и в който се съдържа изрична разпоредителна част, позволяваща да се установи волята на органа, съответно на това страната да бъде насочена с реда за защита.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 10 лева- внесена държавна такса. Оспорващият е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е посочено, че адвокатът е оказал безплатна правна помощ по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата и съгласно чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. По силата на Наредбата за възнагражденията за адвокатската работа- чл.8,ал.2,т.3 за процесуално представителство, защита и съдействие по дела по Закона за Министерството на вътрешните работи - 750 лева и сума в размер на 750 лева следва да бъде присъдена на адвокат С. за производство пред АССГ по настоящото производство и същата сума за производството при предходното разглеждане на делото. Предвид дадените указания от страна на ВАС при новото разглеждане на делото съдът да се произнесе и по разноските пред ВАС и предвид основателността на жалбата, съдът следва да присъди възнаграждение на адвокат С. за касационно производство в размер на 750 лева. Съдът не обсъжда направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от процесуалния представител на ответника по оспорването, тъй като при три преминали производства процесуалният представител не е забелязал, че адвокатът е осъществил безплатна правна помощ по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата. Съдът би обсъдил такова възражение, само и единствено ако е договорено,респективно заплатено адвокатско възнаграждение, но не и в хипотеза на оказана безплатна правна помощ.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора

страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основании чл.177, ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ОТКАЗ рег. № 328600-48635/23.07.2024 година на Директор Главна дирекция "Национална полиция" [населено място], с която последният уведомил оспорващият, че не са настъпили промени във фактите и обстоятелствата, визирани в Заповед № 3286Р-2436/10.07.2024 година.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“ ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ" ДА ЗАПЛАТИ НА Ц. В. К. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ".

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ" ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ А. В. С. ОТ АК- П. СУМАТА ОТ 750 ЛЕВА АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ПО РЕДА НА ЧЛ.38, АЛ.2 ОТ ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА ПО АДМ. ДЕЛО № 6197/2025 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АССГ, КАКТО И АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ПО РЕДА НА ЧЛ.38, АЛ.2 ОТ ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА ПО АДМ. ДЕЛО №8656/2024 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АССГ В РАЗМЕР НА 750 ЛЕВА, КАТО СУМИТЕ СЛЕДВА ДА БЪДАТ ВЪЗСТАНОВЕНИ ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ" ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ А. В. С. ОТ АК- П. СУМАТА ОТ 750 ЛЕВА АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ПО РЕДА НА ЧЛ.38, АЛ.2 ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО ПО АДМ. ДЕЛО № 1527/2025 ГОДИНА ПО ОПИСА НА ВАС НА РБ, КАТО СУМАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: